

Μάρκος Κρητικός

ΑΠΙΣΤΙΑ
ΜΕΤΑ
ΦΟΝΟΥ

μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2013

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

2η έκδοση, Νοέμβριος 2013

1η έκδοση, Απρίλιος 2013

ISBN: 978-960-504-060-4

Για την ελληνική έκδοση:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Μάρκος Κρητικός

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

e-mail: info@nnet.gr

www.nnet.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Πολλές φορές στη μέση μιας ιστορίας νιώθεις μια τρομερή επιθυμία να μπορούσες ν' αλλάξεις την αρχή της. Και τότε αρχίζεις τα «αν». Οι Εγγλέζοι λένε ότι το «if» είναι η μεγαλύτερη λέξη στον κόσμο. Αν έκανα εκείνο, αν δεν έκανα το άλλο, και μπλέκει το μυαλό σε μια διαδικασία τόσο βασανιστική και συνάμα τόσο άχρηστη. Αυτό έπαθα μόλις μόρεσα να ξεπεράσω το αρχικό σοκ. Το μυαλό μου ξεκίναγε απ' το φόνο και έφτιαχνε όλα τα βολικά σενάρια που θ' απέτρεπαν την κατάσταση στην οποία βρισκόμουν. Όταν έφτανε στο τώρα, ο φόβος σήκωνε ένα τείχος απροσπέλαστο, και αυτό νικημένο, επέστρεφε πάλι προς τα πίσω για ένα νέο φανταστικό σενάριο σαν ένα εκκρεμές που με είχε υπνωτίσει. Το αποτέλεσμα ήταν να κάθομαι για ώρα σύξυλος και αποκαμωμένος, ακουμπώντας την πλάτη μου στο αυτοκίνητο. Πρώτη φορά ο φόβος μού φαινόταν τόσο κουραστικός. Με το μυαλό μου σε πλήρη απουσία απ' το παρόν, έσκυφα και τράβηξα το μαχαίρι. Η εντύπωση που μου προκάλεσε κρατώντας το στο χέρι μου, με επανέφερε στην πραγματικότητα. Ήταν ένα μεγάλο, ελαφρύ και πολύ κοφτερό σπαστό μαχαίρι. Το έκλεισα προσεκτικά, το έχωσα στην τσέπη μου και με αργά βήματα κατευθύνθηκα πίσω στο σπίτι. Η Μάρη κοιμόταν βαριά. Άνοιξα τον υπολογιστή.

Δεν άργησα να βρω στο διαδίκτυο ένα ολόιδιο. Το άρθρο έγραφε: «μαχαίρι πεταλούδα ή ανεμιστήρας: πτυσσόμενο επιθετικό μαχαίρι διπλής λαβής, παραδοσιακό όπλο των Φιλιππίνων. Είναι ευρέως διαδεδομένη η χρήση του σε Αμερική και Ευρώπη μεταξύ συμμοριών λόγω του εξαιρετικού πλεονεκτήματος που παρέχει στον εκπαιδευμένο χρήστη ν' αναδιπλώνεται με τη χρήση του ενός μόνο χεριού». Το πήρα στα χέρια μου και άρχισα να το επεξεργάζομαι. Το κρύο μέταλλο μ' έκανε ν' ανατριχιάσω. Το μόνο εξαγωγίμο είδος από τις Φιλιππίνες που ήξερα μέχρι τώρα ήταν οι οικιακές βοηθοί του Ψυχικού και των βορείων προαστίων. Έκρυψα το μαχαίρι στο συρτάρι και πήγα στην κουζίνα. Έφτιαξα ένα ελληνικό καφεδάκι σε πλαστικό και πήρα τηλέφωνο στο ίδρυμα. Τους ενημέρωσα ότι λόγω ανωτέρας βίας θ' αργούσα καμιά ώρα.

Η αλλαγή ελαστικού σε αυτοκίνητο μόλις έχεις ξυπνήσει θα μπορούσε να κατέχει άνετα πολύ υψηλή θέση στη λίστα με τα κινέζικα βασανιστήρια. Ο ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό μου και τα μάτια μου έτσουζαν. Το μαρτύριο της σταγόνας μου φαινόταν παιδικό παιχνίδι. Στόλιζα με όλα τα κοσμητικά επίθετα που γνώριζα το δράστη και αυτό μ' έκανε να νιώθω δυνατός. Σταμάτησα να πάρω μια ανάσα και είδα την κυρα-Βασιλική στην πόρτα του πάρκινγκ.

«Καλημέρα, κυρα-Βασιλική», είπα δυνατά για να της τραβήξω την προσοχή.

«Καλημέρα, κύριε Μάρκο. Χρόνια πολλά», μου απάντησε ευγενικά.

«Καλό Πάσχα να έχουμε, γιατί μ' αυτά που γίνονται...» μπήκα κατευθείαν στο ψητό.

«Άσ' τα, κύριε Μάρκο! Φόνος μπροστά στο σπίτι μας. Ευτυχώς που έλειπα και δεν είδα αυτό το φρικτό θέαμα», μου είπε και σταυροκοπήθηκε.

Δε χρειαζόμουν άλλες συζητήσεις. Κούνησα το κεφάλι μου συμφωνώντας και γύρισα προς το αυτοκίνητο. Η κυρα-Βασιλική μου είχε δώσει μια πολύτιμη πληροφορία χωρίς καθόλου κόπο. Στο δρόμο για την τράπεζα, προσπαθούσα να μπω στο μυαλό του δολοφόνου. Όλες οι σκέψεις μου κατέληγαν στο ίδιο συμπέρασμα. Ο δολοφόνος έκανε σοβαρό λάθος. Έκανε μια κίνηση εκφοβισμού σ' έναν άνθρωπο που ήδη φοβόταν πολύ. Έκανε δηλαδή μια τρύπα στο νερό, προσφέροντάς μου αφελώς την πληροφορία ότι γνώριζε για μένα. Έχασε το στοιχείο του αιφνιδιασμού, αν ήθελε να μου κάνει κακό. Κι αν ήθελε να μου κάνει κακό, ποιος ο λόγος να έχω και σκαμμένο λάστιχο; Ήθελε απλώς να με βάλει στο παιχνίδι χωρίς να λειτουργεί βάσει κάποιου οργανωμένου σχεδίου. Έπρεπε λοιπόν να μην παρασυρθώ και να περιμένω το μεγαλύτερο λάθος που θα μου αποκάλυπτε την ταυτότητά του. Αν προσπαθούσα να τον πολεμήσω με τα δικά του όπλα, ήμουν χαμένος από χέρι. Κάποιος που έχει σκοτώσει, νομίζω ότι αποκτά μια ιδιαίτερη σχέση με τη βία και μπορεί χωρίς αναστολές να τη θεωρεί αναγκαία λύση σε κάθε του αδιέξοδο. Τα δικά μου όπλα πρέπει να είναι η ηρεμία και το καθαρό μυαλό. Αν έχεις την υπομονή να περιμένεις στην όχθη του ποταμού, θα δεις το πτώ-

μα του εχθρού σου να περνάει επιπλέοντας μπροστά σου, λέει μια παλιά κινέζικη παροιμία.

Γύρισα απ' την τράπεζα, μετά από μια πολύ κουραστική μέρα, κατάκοπος γύρω στις τέσσερις και μισή. Η διάθεση της Μάρης για βόλτα και ψώνια εξανεμίστηκε όταν είδε τη φάτσα μου.

«Είσαι πολύ χλωμός!» μου είπε με ανησυχία.

«Το εκρού του νεκρού», μουρμούρισα και ξάπλωσα στο κρεβάτι. Ένωσα μια έντονη επιθυμία να της τα πω όλα. Η σκέψη όμως ότι πριν νυχτώσει θα ήμασταν σίγουρα στο αστυνομικό τμήμα της Αγίας Λαύρας, με απέτρεψε. Με την εικόνα της πεταλούδας στο πληγωμένο μου όχημα, με πήρε ο ύπνος. Πετάχτηκα απ' το κρεβάτι κάθιδρος. Το πρόσωπό μου έκαιγε και η ανάσα μου, γρήγορη και αδύναμη, πάλευε να δώσει λίγο οξυγόνο στα κύτταρά μου που είχαν στείλει mayday στον εγκέφαλο. Έπιασα το λαιμό μου. Ευτυχώς ήταν μόνο ένας εφιάλτης! Καθόμουνα στην άκρη ενός τεράστιου στρωμένου τραπέζιού. Απ' το βάθος του δωματίου είδα μια ξερακιανή μαυριδερή Φιλιππινέζα, ντυμένη στα λευκά, που ερχόταν προς το μέρος μου κρατώντας μια σουπιέρα και μιλώντας ακατάπαυστα. Έλεγε ακατανόητα πράγματα με μια λεπτή τσιριχτή και απόκοσμη φωνή. Έφτασε δίπλα μου, ακούμπησε τη σουπιέρα στο τραπέζι και άρχισε να με σερβίρει. Ξαφνικά έβγαλε απ' την τσέπη της μια πεταλούδα, την άνοιξε με το ένα χέρι, με μια αέρινη κίνηση που θα τη ζήλευε και ο Χουντίνι, και την κάρφωσε στο λαιμό μου γελώντας σατανικά. Έπεσα με τα μούτρα στην καυτή σούπα και... ξύπνησα.

Σηκώθηκα αλαφιασμένος και πήγα στο παράθυρο. Η Μάρη και ο Πασχάλης ξεκουράζονταν στον κήπο. Τράβηξα το συρτάρι κι έβγαλα το μαχαίρι. Προσπάθησα να το ανοίξω με το ένα χέρι. Μου ξέφυγε, έκανε μια στροφή στον αέρα και καρφώθηκε στο ξύλινο πάτωμα δυο πόντους απ' το τυχερό μεγάλο δάχτυλο του δεξιού ποδιού μου. Φαντάστηκα τον αντίπαλό μου να κυλιέται κάτω κρατώντας την κοιλιά του, όχι από κάποιο επιδέξιο χτύπημά μου αλλά απ' τα γέλια για το οικτρό θέαμα που παρουσίαζα. Πέταξα το μαχαίρι στο συρτάρι και το έκλεισα με δύναμη. Ορκίστηκα να μην το ξαναπιάσω στα χέρια μου. Άναψα τσιγάρο και έβαλα μουσική. «*Not to touch the earth, not to see the sun, nothing left to do but run, run, run*», τραγουδούσαν οι Doors. Μ' έπιασε μια ακατανίκητη επιθυμία να μπορούσα να ταξιδέψω για καιρό μακριά. Να ξεφύγω απ' όλα αυτά τα περίεργα που μου συνέβαιναν. Να πετάξω μακριά σε κάποιο πέλαγος τους φόβους μου και μαζί να πνίξω την ανία, τη μιζέρια και τις λάθος επιλογές μου.

«Έτσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ στην κώχη τούτη την μικρή, σ' όλην την γη την χάλασες», μου είπε ο Καβάφης και με επανέφερε στα Πατήσια. Με τον εαυτό μου έπρεπε να τα βρω. Ή τουλάχιστον να επινοήσω έναν τρόπο να περνάω καλά μαζί του εξαπατώντας τον.

Το βράδυ πέρασε ήσυχα χαζεύοντας το χαζοκούτι και γεμίζοντας με τηλεοπτικά σκουπίδια τη χωματερή του μυαλού μας. Ο ίδιος συνταξιούχος μπροστά στην είσοδο της κεντρικής αγοράς να οδύρεται κάθε

χρόνο με φόντο τα φορτωμένα τσιγκέλια και τον ευτραφή χασάπη που διαλαλεί τηνπραμάτεια του, σε μια πρόστυχη εκμετάλλευση της ανθρώπινης ανέχειας. Οι δημοσιογράφοι να ηδονίζονται κάνοντας πως συμπάσχουν και να φτάνουν όλοι μαζί σε οργανισμό με τσιριχτές φωνές όταν το αρνάκι πιάσει τα δέκα ευρώ, προσφέροντας περισσότερο πόνο και τηλεθέαση. Κι όλοι εμείς ξάπλα στο κρεβάτι ν' απολαμβάνουμε το θέαμα και να ονειρευόμαστε ξεροψημένες πετσούλες, καταπίνοντας το σάλιο μας και ενίοτε ξύνοντας τα φρύδια μας για περισσότερη χαλάρωση. Παράλληλα, αν την ίδια χρονιά και η ντομάτα σπάσει το ψυχολογικό φράγμα του δεινυρου, το θέαμα γίνεται σκληρό και ακατάλληλο, το άχρηστο μυαλό μας θύμα ομαδικού βιασμού και το χαζοκούτι η πεταλούδα που δολοφονεί τη σκέψη μας.

Με εξαίρεση κάποιους ανώμαλους εργασιομανείς χωρίς προσωπική ζωή, η Μεγάλη Πέμπτη είναι η χαρά κάθε υγιούς εργαζόμενου. Προαναγγέλλει ένα σούπερ τετραήμερο ξενοιασιάς απαλλαγμένο απ' την εργασιακή ανία. Ο Χριστός φορτωμένος με το σύνεργο του θανάτου στον ώμο ανεβαίνει στο βουνό μήπως και μας γλιτώσει, και εμείς φορτωμένοι μπαγκάζια ανεβαίνουμε στα χωριά μας για να γλιτώσουμε την πάρτη μας απ' την αγχωτική καθημερινότητα της πόλης. Το πρωί πηγαίνοντας στη δουλειά έβλεπα γύρω μου όλα τ' αυτοκίνητα έτοιμα να κάνουν σούζα απ' το βάρος, φάτσες χαρούμενες παρά το πρωινό ξύπνημα, κρεμάστρες με ρούχα να μοιάζουν σαν κουρτίνες στα παράθυρα και κάθε λογής σακούλες

και κουτιά να εξέχουν δίπλα στα κεφάλια των επιβατών. Ήμουν α μάλλον ο μόνος μαλάκας που πήγαινε για δουλειά. Η σκέψη με εκνεύρισε αφάνταστα και άρχισα να κορνάρω στον μπροστινό μου που θεωρούσε καλό να πηγαίνει στον Κηφισό στην αριστερή λωρίδα με πενήντα χιλιόμετρα. Πέρασα από δεξιά και όταν έφτασα δίπλα του και ετοιμαζόμουν ν' αρχίσω τις ευχές λόγω των ημερών, είδα στη θέση του συνοδηγού, μέσα σε διαφανή σακούλα, ένα αρνί να στηρίζει το κεφάλι του στο τζάμι και να με κοιτάει κοροϊδευτικά δαγκώνοντας τη γλώσσα του. Το βούλωσα και συνέχισα το δρόμο μου.

Το κλίμα στην τράπεζα ήταν εορταστικό. Ακόμα και οι πιο κακότροποι πελάτες, που νομίζουν ότι η τράπεζα ήταν του παππού τους κι εσύ υπάλληλός τους, ήταν σε καταστολή. Έτσι η μέρα πέρασε ήρεμα χωρίς απρόοπτα και το μεσημέρι φεύγοντας όλοι οι συνάδελφοι ανταλλάξαμε ευχές, χαρούμενοι που για τέσσερις μέρες δε θα βλέπαμε ο ένας την αντιπαθητική φάτσα του άλλου. Επιστρέφοντας στο σπίτι, σταμάτησα για ψώνια. Πήρα στη Μάρη μια γελαστή πολύχρωμη κότα από πορσελάνη που η ράχη της ήταν αυγοθήκη, στον Πασχάλη ένα τεράστιο κόκαλο καπνιστό και στην αποκαμωμένη Ζουζού μια κονσέρβα απ' αυτή που κόβεται με την καρδιά ενός μαρουλιού για να δυναμώσει. Τελευταία στάση στη γειτονιά για δυο περιποιημένα φρέντο και το δικό μου δώρο ένα «ζεστό σκύλο» που καταβρόχθισα μέχρι να φτάσω σπίτι. Βγαίνοντας απ' το πάρκινγκ, έπεσα πάνω στον Γιάννη.

«Φίλε μου, καιρό έχουμε να τα πούμε!» μου είπε χτυπώντας με στον ώμο, παίρνοντας μεγαλύτερη δόση οικειότητας απ' αυτήν που του αναλογούσε.

«Πού έχεις χαθεί; Μόνο τη Νατάσα βλέπω τελευταία», τον έβαλα στη θέση του μ' ένα χτύπημα κάτω απ' τη μέση.

«Τρέξιμο», μου απάντησε με ύφος σοβαρό.

«Θα πας στο εξοχικό;» τον ρώτησα τάχα με ενδιαφέρον.

«Φεύγουμε σε λίγο. Εσείς θα πάτε πουθενά;» με ρώτησε.

«Στην κουμπάρα μας στο Μαραθώνα», απάντησα ψέματα χωρίς να το σκεφτώ. Ανταλλάξαμε τις καθιερωμένες ευχές και αφού είχαμε απομακρυνθεί, μου φώναξε:

«Όταν γυρίσουμε, να πάμε για κανένα ποτάκι να τα πούμε».

Μου φάνηκε ότι έπιασα κάτι περίεργο στο βλέμμα του. Κούνησα το κεφάλι μου συμφωνώντας και μπήκα στο σπίτι. Η Μάρη με περίμενε περήφανη μπροστά σε μια πιατέλα με βαμμένα αυγά σε διάφορα χρώματα. Η κότα έπιασε αμέσως τόπο πάνω στο τραπέζι του σαλονιού στολισμένη, με τα χρωματιστά της ωάρια. Ο Πασχάλης πάλευε με το κόκαλο ευτυχημένος και η Ζουζού γουργούριζε πάνω απ' την ανοιχτή κονσέρβα. Ευχαρίστησα τον εαυτό μου για το δώρο που μου έκανα γιατί η τέχνη του βαψίματος είχε κλέψει όλο το χρόνο από την τέχνη της μαγειρικής και βγήκαμε με τα καφεδάκια μας στον κήπο ν' απολαύσουμε την ανοιξιάτικη λιακάδα.

Απέναντι στο τριώροφο ήταν παρκαρισμένα το Astra, η Giulietta και ανάμεσά τους η τσόπερ του Σταύρου. Οι ιδιοκτήτες τους ετοιμάζονταν ν' αναχωρήσουν. Πρώτα είδα μια περίεργη γκόμενα να χώνει δύο σακίδια στα δερμάτινα σαμάρια της μηχανής. Ήταν ψηλή, γύρω στο ένα κι ογδόντα, με κατακόκκινη πλούσια φράντζα που έπεφτε απ' τη μία πλευρά στο πρόσωπο καλύπτοντας το ένα μάτι σε στιλ emo. Φορούσε μαύρο δερμάτινο παντελόνι, ασορτί μπουφάν με κόκκινα σιρίτια στους αγκώνες και ψηλοτάκουνες μπότες. Ήταν πολύ αδύνατη και είχε κάτι αλλόκοτο κι αφύσικο, σαν ηρωίδα βγαλμένη μέσα από κάποιο καρτούν ή γκέιμ υπολογιστή. Το ποσοστό των αντρών που θα συγκινούνταν από μια τέτοια εμφάνιση δεν μπορούσε να περάσει ούτε το ποσοστό των οικολόγων. Σαν γκόμενα έμπαινε στη βουλή μόνο με απλή αναλογική, σαν περίεργο αξιοθέατο όμως χτύπαγε άνετα αυτοδυναμία χωρίς τη βοήθεια του Παυλόπουλου. Τώρα, αν αυτή είναι η μέλλουσα νύφη σου που σου φέρνει ο κανακάρης σου να τη γνωρίσεις στο καφενείο του χωριού πασχαλιάτικα, χτυπάς για πλάκα ένα βαρύ εγκεφαλικό και γλιτώνεις μια και καλή. Σε λίγο φάνηκε και ο Σταύρος με την ίδια περίπου αμφίεση. Καβάλησαν τη μηχανή, έβαλαν και δυο κράνη που μου φάνηκε ότι τα είχα ξαναδεί σε κάποια ταινία του Βέγγου, και η τσόπερ μουλάρωσε. Ο Σταύρος άρχισε να χοροπηδάει πάνω στη μανιβέλα με μανία μέχρι που κουράστηκα να τον βλέπω. Μια κανονιά που μας έκοψε τη χολή έδωσε την εκκίνηση και σήκωσε τη γειτονιά στο πόδι. Το

ζεύγος αναχώρησε μέσα σε δυνατό θόρυβο. Θα στοιχημάτιζα ολόκληρο το πασχαλινό τραπέζι ότι δε θα έφταναν με τίποτα μέχρι τη Λάρισα. Ήταν ο μόνος τρόπος για να δει ο Παπασταφίδας τουλάχιστον άλλον έναν επιτάφιο πριν το δικό του.

Η Μάρη με εγκατέλειψε για την κουζίνα. Πήγε να φτιάξει την αγαπημένη της συνταγή με τα πασχαλινά κουλουράκια της πεθεράς της. Έμεινα στον κήπο με τον Πασχάλη που πάλευε ακόμα με το δώρο του. Πότιζα τα αρωματικά μου φυτά όταν είδα τη Νατάσα να βγαίνει από το τριώροφο φορτωμένη και από πίσω τον κυρ Νίκο να ξερογλείφεται κρατώντας κρεμάστρες με ρούχα. Το μείγμα ήταν εκρηκτικό. Η Νατάσα γούσταρε να προκαλεί ανεξαιρέτως όλους τους άντρες, από δεκαπεντάχρονο μαθητή με σιδεράκια μέχρι εξαθλιωμένο συνταξιούχο του ΙΚΑ, και ο κυρ Νίκος στη θέα της έλιωνε. Ο ένας ήξερε την αδυναμία του άλλου και το απολάμβανε δεόντως ο καθένας με τον τρόπο του. Η Νατάσα που φορούσε τζίν μίνι φούστα και άσπρο πουκάμισο με βαθύ ντεκολτέ, έσκυψε στο πορτοπαγκάζ να τακτοποιήσει τα πράγματα τουρλώνοντας τα οπίσθιά της για ώρα. Ο κυρ Νίκος κοίταζε σαν άγριο ζώο έτοιμο να ορμήσει. Η εμφάνιση της κυρα-Βασιλικής δεν άλλαξε και πολύ το τοπίο. Ο σύζυγός της δεν είχε τη δύναμη να τραβήξει το βλέμμα του από τη γη της επαγγελίας. Άναψε τσιγάρο από αμηχανία, δαγκώνοντας τότε τα χείλια του και τότε το φίλτρο, και σκούπισε με τον καρπό του τον ιδρώτα που έτρεχε χωρίς αντίσταση στο αναφοκοκινισμένο του κρανίο.

Η αθώα κυρα-Βασιλική που νομίζει ότι το βαθύ λα-
ρύγγι είναι ντοκιμαντέρ για στρουθοκαμήλους, δεν
μπορούσε ν' αντιληφθεί το πρόστυχο παιχνίδι που
εξελισσόταν μπροστά στα μάτια της. Τη λυπήθηκα,
πολύ λιγότερο όμως απ' τον Γιάννη. Αυτός είχε την
ατυχία να παντρευτεί μια γυναίκα που ήταν φτιαγ-
μένη να προσφέρει χαρά σε πολλούς και δυστυχία
σε έναν. Έκανε την εμφάνισή του πάνω στην ώρα
μαζί με τη γλυκιά Ματίνα που στη μικρή αγκαλιά
της στραγγάλιζε έναν τεράστιο κούνελο. Χαιρέτησε
εγκάρδια τον κυρ Νίκο, αγκάλιασε τρυφερά την πέ-
τρα του σκανδάλου σαν ένας καθωσπρέπει σύζυγος
που τα αντιλαμβάνεται όλα τελευταίος και η ευτυχι-
σμένη οικογένεια ξεκίνησε για το εξοχικό στο Πόρτο
Ράφτη. Η κυρα-Βασιλική έβαλε τις τελευταίες πινε-
λιές στην εικόνα του παραφορτωμένου αυτοκινήτου
και αναχώρησαν για τα Γιάννενα με τους δυνατούς
ήχους του κλαρίνου να τους συνοδεύουν στο δρόμο
για τη σταύρωση του μονάκριβου Δημητράκη.

Έμεινα να κοιτάζω το άδειο τριώροφο που μου
χάριζε αρκετό χρόνο να σκεφτώ το μυστικό του. Με
τις σκέψεις να με περιτριγυρίζουν και τον Πασχά-
λη να μ' ακολουθεί, μπήκα στο σπίτι και χουζούρε-
ψα στο κρεβάτι. Έβαλα τα ακουστικά και οι απα-
λές μελωδίες των Tindersticks με οδήγησαν σε μια
γλυκιά χαλάρωση. Η μυρωδιά απ' τα κουλουράκια
βουτύρου που ξεροψήνονταν αφύπνισε τις αισθήσεις
και το μυαλό μου. Με όχημα αυτή την τόσο γνώρι-
μη ευωδιά, ταξίδεψα στο χρόνο. Είδα τη μάνα μου
με την κεντητή ποδιά της να χαζεύει απ' το τζαμάκι